

[Helge von Rosen.]

stilling til en ændring i dette øjeblik. Jeg skal derfor på det radikale venstres vegne anbefale de af ministeren stillede ændringsforslag.

Ømann: Ændringsforslaget om løsning af nogle beskatningsproblemer i grænselandet kan jeg acceptere af lighedshensyn.

Det andet ændringsforslag, der er stillet af socialdemokraterne og SF, om at holde samtlige befordringsfradrag uden for lønmodtagerfradraget, skyldes også lighedshensyn, efter at man her ved anden behandling af dette lovforslag har fritaget refunderede kørsels- og rejseudgifter for skatetræk.

Vi fik det ud af finansministerens løfte om at se på tingene mellem anden og tredje behandling, at der kom et tilsagn om en overvejelse af hele lønmodtagerfradragets problematik. Der blev ikke givet nogen antydning af, i hvilken retning disse overvejelser ville gå. Da man så nogle af regeringspartierne reaktioner på de bekostninger, der ville være ved en sådan reform, kan man begynde at blive lidt utryk ved, hvilken retning disse overvejelser skal tage. Når man også har i erindring, hvordan det gik med enigheden i udvalget om beskatningen af landbrugets stuehuse, da man satte denne ordning i værk, og hvad resultatet af vore overvejelser blev, dengang vi skulle se på, om disse regler skulle revideres, ja, så kan man nok have sine tanker om, hvad sådan et løfte om overvejelser indebærer.

Jeg synes derfor, der er al mulig grund til, at socialdemokratiet og SF opretholder dette ændringsforslag om at undtage samtlige befordringsudgifter fra lønmodtagerfradraget, og jeg skal anbefale, at man stemmer for dette ændringsforslag.

Finansministeren (Poul Møller): Ja, så undgik vi desværre ikke en fornyet debat om dette ændringsforslag; og som vi havde håbet ved anden behandling i forgårs, er det ikke lykkedes at opnå nogen enighed om problemets løsning.

Med hensyn til befordringsudgifter fra hjem til arbejdsplads har dette i vores almindelige skatteret i almindelighed været betragtet som en privat udgift. Først da vi for nogle år siden stod over for, at nogle havde en meget betydelig afstand fra hjem

til arbejdsplads, begyndte man at anerkende et vist fradrag for disse befordringsudgifter. Det blev altså ikke tidligere betragtet som en udgift, der var nødvendig i forbindelse med indtægtens erhvervelse. Da vi gik over til kildeskattesystemet, drøftede man, hvorvidt man kunne få de mere typiske befordringsudgifter ind under lønmodtagerfradraget, således at man her kunne foretage en forenkling. Man satte i den forbindelse lønmodtagerfradraget op fra 800 kr. til 1.500 kr. Det var utvivlsomt en administrativ fordel, at man her prøvede på at samle flest muligt typiske lønmodtagerudgifter i lønmodtagerfradraget.

Da jeg derfor efter anden behandling forleden dag skulle tænke over, hvad jeg måtte anse for at være det mest rigtige, måtte det være at undersøge, hvorvidt disse 1.500 kr. stadig kunne betragtes som rimelige til at dække den prisudvikling, der har fundet sted inden for disse typiske udgifter, der omfattes af lønmodtagerfradraget, f. eks. hvordan udviklingen har været for faglige kontingenter, siden forslaget om de 1.500 kr. i 1965-66 dukkede op, hvorledes udviklingen har været netop på befordringsområdet, hvorledes har i det hele taget de typiske ellers fradragsberettigede lønmodtagerudgifter forholdt sig og udviklet sig i perioden fra 1965-66? Og skulle denne undersøgelse vise, at de 1.500 kr. er forkert, fordi det måske er for småt nu, ja, så måtte vi tage det op til en regulering; og det, jeg har givet tilsagn om, er, at vi bedømmer alle disse udgifter, deres udvikling og lønmodtagerfradragets størrelse i forbindelse hermed. Her må vi naturligvis også tage det problem op, som ændringsforslaget direkte rejser, om det vil være rigtigt at holde befordringsudgifterne uden for lønmodtagerfradraget og vende tilbage til det, man havde tidligere. Også det giver naturligvis anledning til at bedømme, om lønmodtagerfradragets 1.500 kr. eventuelt skulle være vel rigeligt, hvis befordringsudgifter slet ikke skal omfattes af det.

Det var altså hele denne undersøgelse, som jeg ikke mente vi kunne lave fra den 16. til den 18. december, i hvert fald ikke uden at vi så ville trampe ved siden af og lave noget, som vi senere ville fortryde. Og da jeg ikke kan se, at nogen ændring, vi gennemfører i dag den 18. december, vil kunne få virkning fra 1. januar 1971, men